

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4965/2020
19.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Божицара Вујичића, Јасминке Станојевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Тихомир Огњановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гжрр 445/20 од 21.07.2020. године, у седници одржаној 19.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гжрр 445/20 од 21.07.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гжрр 445/20 од 21.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву Прр 13/20 од 27.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као преурањен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужилу исплати на име накнаде нематеријалне штете износ од 1.800 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате и да му наканди трошкове поступка са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, тужила је обавезана да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 6.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гжрр 445/20 од 21.07.2020. године, ставом првим изреке, жалба тужиле је одбијена и простепена пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, а предложила је да се о ревизији одлучује као о посебно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, пошто не постоји потреба разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права. Правноснажном пресудом одлучено је одбијањем захтева тужиле за накнаду на име новчаног обештећења за неимовинску штету изазваном повредом права на суђење у разумном року, као преурањеног. Питање правних последица преурањеног тужбеног захтева довољно је разјашњено у судској пракси, док је изражено правно схватање у нижестепеном одлукама о испуњености услова за остваривања права на правично задовољење због повреде права на суђење у разумном року, у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права - Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" бр. 40/2015) као релевантног за пресуђење ове правне ствари. Поред тога, тужилца у ревизији указује на неуједначену судску праксу на основу приложених одлука из друге парнице, али другачија одлука нужно не указује на другачији правни став изражен у тој одлуци обзиром да правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из изложених разлога Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, па је одлука као у ставу првом изреке овог решења донета у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиле, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужилца је тужбу суду поднела дана 16.01.2020. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 1.800 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Чланом 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом, сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.), и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, сходно одредби члана 468. став 1. Закона о парничном поступку. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у

спору мале вредности, ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог Закона.

На основу цитираних одредби закона, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић